

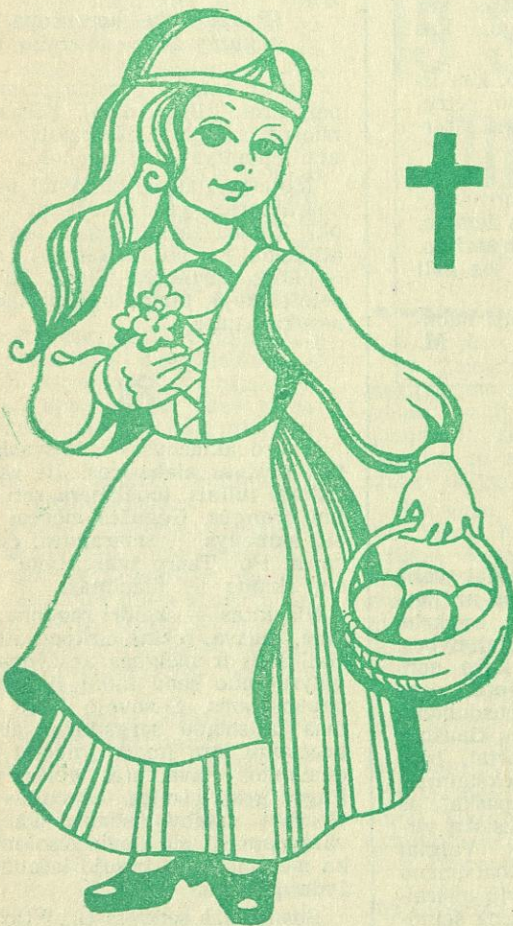
Radviliškis

RADVILIŠKIO RAJONO LAIKRAŠTIS MOTERIMS

Nr. 8 (10)

1992 m. balandžio antroji pusė

Kaina 1 rub.

KĖLĖS KRISTUS. MIRTIS KRITO. ALELIUJA!

Sulaukėme šventų Velykų. Kristus nugalėjo mirtį ir pasakė „Kas tiki mane, nemirs per amžius“.

Todėl tegyvuoja gyvenimas! Tegyvuoja ir šis, laikinasis, ir anas, amžinasis, kur jaunystė, gėris ir grožis!

Kaip Getės veikale daktaras Faustas, išgirdęs Velykų varpų skambesį, susilaikė ir neišgėrė nuodų taurės, taip ir mes vertinkime gyvenimą, puošdami jį Dievo, Tėvynės ir žmonių meilės darbais, kad pelnytume amžinąjį gyvenimą.

Te Velykų varpų skambesys lydi mus visus metus. Aleliuja!

Bunda žemė, taip ilgai miegojus, —
Jau Velykų rytas toks skiaustus.
Tenušvinta Lietuvai rytojus,
Kuriame vargų, kančių nebus!

Kun. A. VALANTINAS

Dail. G. BUTKEVICIENES pieš:

*Šviesios Jums Velykų šventės,
mielos moterys!*

MARGUČIAI

Po Verbų prasideda Didžioji savaitė. Visi tvarkosi namus. Velykas švęsti reikia švarams. Sutvarko kiemą, sodą, trobos vidų. Visus darbus reikia baigti iki šeštadienio pietų.

O Didžiojo šeštadienio vakare dažo margučius. Kiaušinius lietuviai seniau dažė du kartus per metus — Jurginėms (jurgučiai) ir Velykoms (velykaičiai). Kiaušinių dažymas buvo moterų darbas. Margino kiaušinius dviem būdais — skutinėjimu arba karštu vašku.

Kiaušiniams dažyti dažniausiai naudojami įvairūs cheminiai dažai. Dažai, skirti kiaušiniams dažyti, nepersisunkia per lukštą ir baltymo ne-

nudažo, bet tokių ne visada galima gauti. Geriausi ir sveikiausi augalinės kilmės dažai. Geltona spalva kiaušinius dažo geltonųjų ramunų žiedai, alksnio žiedai, vantu lapai; rusvai raudona — svogūnų lukštai; žalsvai — jauni beržų lapeliai, rugių, avižų, kviečių želmenys; žalsvai rusva — šieno pakritai; rusvai — riešutų kevalai, arbata. Kad dažai geriau „kibtų“, į jų nuovirą įberia žiupsnį druskos.

Kelių spalvų margučių raštus gaudavo išrašydami vašku ir kiekvieną kartą dažydami vis tamsesniais dažais. Vienspalvius kiaušinius skuti-

nėdavo stiklo, titnago šukele, peiliu ar kitu aštriu daiktu.

Lietuviškų margučių ornamentas labai senas. Saulutės, mėnuliukai, ratukai, žvaigždutės, žiedeliai, kriptės, rūtelės, žalčiukai ir kt. motyvai, naudoti ir senosios keramikos, metalo dirbinių puošybai. Komponuodami įvairius motyvus, sudarome nuostabių raštą.

Dabar mėgsta kiaušinius dažyti įvyniotus į svogūno lukštus ir skudurėlį. Kad būtų įvairesnės spalvos, į kiekvieną skudurėlį įberia po kelis grūdėlius dažų; kartais prie kiaušinio prispaudžia žalumynų šakelę, žiedą ar spalvotą popierėlių, kurie palieka savo atspaudus.

S. GUTAUTAS

KĖLĖSI IŠ
NUMIRUSIŲ...

Egipto piramidėse rasta kviečių, ryžių grūdų. Kai kurie jų ir po kelių tūkstantmečių sudygo. Stipri, galinga gyvybės jėga! Tereikia tik būtiniausių sąlygų, atrodytų, nežymaus akstino, ir ji veržiasi vykdyti amžinąjį Gamtos įstatymą: gyventi ir duoti gyvybę savo palikuonims.

Zmogus, bendrija, visuomenė, tauta, valstybė — irgi Gamtos dalis. Čia irgi viešpatauja nepajudinamas Įstatymas: atgimsta, atgaivinti, prikelti galima tik tai, kas dar nemirė, kas dar turi nors mažiausią gyvybės kibirkstėlę.

Mūsų tauta niekada nebuvo mirusi. Jos gyvybinė jėga buvo išlikusi ir per du šimtmečius trukusio carinės Rusijos viešpataavimo, išliko ir per penkiasdešimt bolševikinio naikinimo, represijų, slopinimo metų. Atgimė 1918 metais, atgijo ir 1988-aisiais.

Dabar dažnai keliamas klausimas: kas pažadino Lietuvą iš slogaus miego, kas ją prikėlė, kieno tai nuopelnas?

O reikėtų klausiti: kas išsaugojo, kas išlaikė, kas rūpestingai dangstė nuo vėtrų, audrų, svetimybės bangų lietuvių kibirkštį, laisvės troškimą?

Tremtiniai, politiniai kaliniai, rezistentai? Taip! Pabėgėliai, emigrantai? Taip! Tačiau tautos šaknys — jos žemėje. Tik ten jos gali gyvybingos išlikti amžius. Tik joje visus vargus ištvėrusios jos gali išleisti daigus. Atgimti.

Niekas mūsų neprikėlė, nes mes nebuvo mirę!

J. M.

PRISIMINIMAI

„SVENCONŲ“ STALAS

Spausdiname ištrauką iš Bronės Paukštelienės knygos „Mano gyvenimas su Juozu Paukšteliu“.

AN ankstyvas pavasaris, o su juo ir Velykų atostogos. Mokytojai būdavo visiškai laisvi, jokių pareigų gimnazija neskirdavo tiek mokytojams, tiek ir mokiniams, nebent koks liuanistas paskirdavo rašini. Nebuvo kalbų apie tai, kad Kalėdų ar Velykų atostogos skirtos tik mokiniams, o ne mokytojams. Paprastai neturį savo šeimų mokytojai išvažiuodavo kas kur, dažniausiai į kaimą pas saviškius, nes dauguma buvo kaimiečių vaikai. Paukštelis, kiek atsimenu, važiavo pas gimines Paltarokus į Zemaitiją, paskui į Tiltonius (...) Aplankydavo jis ir motinos pusbrolių — vyskupą Kazimierą Paltaroką — Panevėžyje, kur visada buvo svečingai priimamas. Pagal anų laikų papročius Velykoms dar buvo ruošiami tradiciniai stalai — „svenconai“ — atsigavėjimui. Dar ir Kėdainiuose kai kurios geros šeimininkės tokius stalus ruošdavo, ir man teko ne kartą prie tokio „svenconinio“ stalo vaišintis. Tas paprotys ėjo iš dvarų ar šlaip pasiturinčių ūkių, kur valgiais apkrautas ir papuoštas stalas būdavo Velykų rytą pašventinamas, o tik tada jau buvo atsigavimas. Iš čia ir kilo tas žodis „svenconai“. Tais laikais stalų nebešventindavo, o tik vaišindavosi. Bu-

vo tradiciniai Velykų valgiai: šalia būtinų margučių — virtas ar keptas kumpis, būtinai visas, su krienu, o visa kita pagal galimybes: kepta veršienos šlaunis, koks nors paukštis, o kartais ir iškeptas visas paršiukas, guldomas ant pusdubenio ir būtinai įsikandęs raudoną kiaušinį; toliau jau saldumynai: tortai, bandelės, mozurėliai, dabar plokštinais vadinami, o kai kur ir „paska“, iš varškės padarytas pagal rusišką virtuvę, labai skanus valgis. Valgiai labai sotūs ir sunkūs. Neatsimenu nė vienos tradicinės daržovių mišrainės ar salotų. Užsigerti dažna šeiminkė duodavo vienokios ar kitokios giros. „Svenconų“ stalas būtinai turėdavo būti papuoštas žalumynais: bruknienojai, pataisai. Buvo madiniga ir į vazoną anksti pasėti avižų. Tai tokį žalią papuoštą vazoną su viduryje paguldytu cukriniu avinėliu statydavo ant stalo. Nei mes, nei mūsų bendradarbiai stalų neberuošdavo. Kiekvienoje šeimoje buvo margučių, kumpio su krienu ir visa kita — pagal galimybes. Toji stalų mada buvo negera, nes tokios gausybės prigaminėtų valgių šeimos neįstengdavo suvalgyti. Todėl vis kviesdavo ir kviesdavo svečius, bet ir svečiai buvo sotūs.

Paukštelį, kilusį iš vargingos šeimos, tokių stalų nemačiusi, „svenconinis“ stalas pas vyskupą stebindavo, ypač visas paršiukas, įsikandęs raudoną kiaušinį, ir cukrinis avinėlis žaliuojančių avižų vazone.

BALANDŽIO 21
GEGUŽES 20

TAURAS

Horoskopą sudarė Indijos astrologas L. P. Saudžris. Atkreipiame dėmesį, kad šis astrologas naudojo si Narjamo sistema, todėl datos šiek tiek skiriasi nuo priimtų Vakarų šalyse.

(Pagal Rytų horoskopą Tauras gegužės 14 — birželio 13)

Vyrai visiškai atsidavę moteriai partneriui, kilnaširdžiai, ištikimi ir nuosrūdūs meilėje. Neimpulsyvūs, bet atsiliepiantys į glamonės.

Moterys įtarios, pasižymi neramiu charakteriu, ypač tvarkant namų ūkį. Tačiau sąžiningos ir pirmenybę atiduoda ramiai, saikingai, meilei. Svelnios partnerės. Tiesa, kai joms prieštarauja, tampa užsispyrusios ir nesukalbamos.

Tauro akmenys — žalsvasis agatas, gelsvas alebstras. Jie randami ištisais luitais, todėl nėra reti ar labai brangūs. Gegužės mėnesį gimusių akmenys — smaragdas, chrizoprazas. Po „Tauro žvaigždynu“ gimusių akmuo — hiacintas.

Hiacintas — skaidri raudona, oranžinė, rausva, rožinė cirkono atmaina. Gali būti ir mėlynas ar žydras. Juvelyrai nuo senų laikų jį naudoja papuošalams. Senovėje buvo laikomas talismanu sergstinčiu nuo užkrečiamų ligų (maro), nuodų ir uždusinimo. Pavadintas gėlės vardu. Pagal graikų mitą, Hiacintas buvo Spartos valdovo sūnus. Jis žuvo, varždamasis su dievu Apolonu disko mėtyme, o jo krauju lašeliai prazdydo gėlėmis.

Smaragdas senovės Graikijoje buvo žinomas jau IV—III amžiuje prieš mūsų erą. Įdomu, kad Plinijus rašė apie skitų smaragdus. Tai skaidri kelių atspalvių žalia berilo atmaina.

Smaragdas — aukštos klasės brangakmenis. Gražūs, sodrios tamsiai žalios spalvos akmenys vertinami labiau už deimantus. Pats stambiausias — net 7,5 kg — jo kristalas rastas Brazilijoje.

Smaragdo akutes puošia daugelį juvelyrinių gaminių. Pati didžiausia jų kolekcija saugoma Stambule, turkų sultono rūmuose. Dabar šie akmenys sėkmingai sintetunami.

Agatas, kaip ir alebstras, nuo senų laikų naudojamas juvelyriniams bei dekoratyviniams gaminiams. Iš jų daromi karoliai, akys žiedams, išpjaustomos vazelės, kamėjos. Agatų pasitaiko labai gražiai margų, yra žinomas peizažinis agatas.

pereitą mėnesį vėl nuvažiavau ten. Paskutinį kartą. Daugiau nebevažiuosiu. Nebereikės. Nuvažiavau ne motociklu, o autobusu: apsirengiau pačiu geriausiu savo kostiumu, šviesiu lietpalčiu, užsidėjau madiną skrybėlę. Išsičiustijau, kaip į vyriausybinių priėmimą...

Penktadienio vakaras. Gatvės pilnos žmonių, visi skuba. O man skubėti nėra ko. Dar anksti: prasidės aštuntą, aš turiu pasirodyti devintą. Per dvi valandas gal šimtą kartų dar pergalvojau visas smulkmenas, visus galimus ir net negalimus atvejus, situacijas. Nepasisiekti negali! Tokia proga negreit pasitaikys: Stasio vadovaujama organizacija švenčia savo dvidešimtį metų jubiliejų. Ketvirtą valandą įstaigoje buvo iškilmingas susirinkimas, o aštuntą — neoficialioji dalis restorane.

Prieš devynias susigavau juodą „Volgą“. Ne taksi, žinoma. Daviau trirublę, kad nuvežtų prie restorano.

Įėjau. Prie rūbinės stovįs senukas rūbininkas žengė man priešais, norėjo kažką sakyti, lyg šlagbaumą ištiesė ranką. Nesustodamas užmečiau ant jos savo lietpalčių, į kitą ranką įdaviau skrybėlę. Senukas taip ir liko atvira burna.

— Pavėlavau... — žvilgtelėjęs į laikrodį, atsainiai burbtelėjau. — Na, nieko. Draugas Kazlauskas vis tiek baisiai apsidžiaugs, mane pamatęs... Turbūt jau visi susirinko? — paklausiau.

— Visi, — atsakė rūbininkas, pagarbiai nusilenkdamas.

Priėjau prie veidrodžio, neskubėdamas susišukavau, pasitaisiau kaklaryšį, nosinaite kišenėlėje, vis atidžiai pro stiklines duris stebėdamas, kas dedasi salėje. O ten jau lengvas šurmulyš. Kažkas ką tik baigė kalbėti, matyt, pasiulė tostą, nes visi pakėlė taures.

Su taurė rankoje atsistojo solenizantas, Stasys Kazlauskas.

Didžiojo atpildo valanda išmuše.

Garsiai trinktelėjęs durimis, įėjau, žengiau kelis žingsnius ir sustojau. Visi atsisuko, išmeigė į mane akis. O aš nieko nebemačiau, tik jį. Patenkintą, laimingą, besišypsantį visu veidu. Pažvelgęs į mane, susiraukė: kas drįsta trukdyti tokiu momentu? Keletą sekundžių žiūrėjo nejudėdamas, paskui jo akys išsiplėtė, jose pasirodė nustebimas, baimė, siaubas. Buvo tiesiog matyti, kaip iš tikrą buvusio rausvo veido slūgstą kraujas, glemba putlius skruostai.

Man staiga išdžiūvo burna, ėmė drebėti rankos. Visa, ką buvau taip kruopščiai apgalvojęs, umai išdulkėjo iš atminties.

Tešyns. Pradžia Nr. 4.

— Pažinai? — prašvogdžiau. Stasys tebežvelgė į mane lyg į vaiduoklį.

— Tai aš. Gyvas. Gyvas! — mano balsas ėmė skambėti. — Levass liko ten! Po žeme! Žmogžudy!!! — mane lyg svetima jėga stūmė prie jo. Priešais jį, šioje stalo pusėje, sėdėje žmonės nejuociomis prasiskyrė, ir dabar mes stovėjome vienas prieš kitą.

Jonas ČESNULEVICIUS

BAISIAUSIA IŠ SEPTYNIŲ DIDŽIŲJŲ

APSAKYMAS

— Žmogžudy! — pakartojau. Stasys lyg nuo smūgio ranka prisidengė veidą. — Jis mirė, tavo apšmeižtas, įskūstas!.. Sunie pasalūnel!.. Ką tu padarei su Solveiga? Ar žinai, kas dabar iš jos?..

Aš visai pamečiau galvą. Nesenai buvau Klaipėdoje. Ieškojau Solveigos. Neradau. Iš jos atėmė motinstės teises. Mergaitė vaikų namuose. Berniukas jau suaugęs. Kariuomenėje. Ją keliskart siuntė į Naująją Vilnią. Nepadėjo. Keliskart buvo ligoninėje. Dabar irgi ten. Toje...

Stasys bejėgiškai susmuko kėdėje. Susikūprino, galvą įtraukė į pečius. Per kelias minutes paseno dvidešimčia metų.

Visi sėdėjo be žado, lyg paralyžiuoti. Tik vienas nedidukas apkūnus akiniuotis skubiai atsistojo ir smulkiais žingsniukais priėjo prie manęs.

— Aš — milicijos viršininkas. Jūs suimtas...

— Žinau, — ranka atstūmiau jį į šalį. — Tik pirma išsipagiriokite.

Viršininkas, pasirodo, protingas ir operatyvus. Nieko nesakęs, išskubėjo pro duris. Aišku, prie telefono, pakviesti milicininkų. Taip ir turėjo būti. Viskas numatyta. Vėl grįžo šaltas protas ir savitvarda.

— Ką gi. Kol ateis pareigūnai manęs suimti, aš spėsiu viską papasakoti. Juk rajono vadovai, tavo bendradarbiai privalo žinoti, kas tu toks.

Stasys maldaujančiai ištiesė ranką:

— Nereikia...

— Dabar galiu patylėti, bet nemanyk, kad viskas taip ir pasibaigs penkiolika parų. Aš pasipriešinsiu einantiems tarnybines pareigas, ir mane teis. O per teismą...

Viskas buvo teisingai numatyta. Grįžo milicijos viršininkas, paskui jį — du uniformuoti pareigūnai. Tie ryžtingai žengė prie manęs.

— Nelieskit jo! — pavargusiu, bet valdingu balsu įsakė Stasys. Jis tikrai turėjo didelį autoritetą: milicininkai neryžtingai sustojo, susižvalgė tarp savęs, paskui viršininkas kažką įsakė, ir tie išėjo iš salės.

Žiūrėjau, nenuleisdamas akių, į suglebusį, susmukusį, palaužtą, sutriuškintą Stasį ir jutau, kaip širdyje degantį pyktį, kraujo troškimą išstumia džiaugsmas, pasitenkinimas. Atkeršyta! Atkeršyta!!! Tereikia jam ant šios baisios žaidzos dar užpilti druskos, kad skaudėtų dar aitriau, degintų dar ilgiau, iki mirties.

— Ar nors kartą matėi savo sūnų? Tavo ir Solveigos. Sūnų. Saunų vyrą?

Stasys pakėlė galvą. Jo akyse šmėkstelėjo kažkas panašu į... džiaugsmą.

— Čia, — išsiemiau iš vidinės kišenės lapuką, — mano adresas. Gali paduoti į teismą. Lauksiu mėnesį.

Stasys vėl susigūžė.

— Kitoje pusėje — Solveigos adresas...

Stasys paslėpė veidą delnuose.

— ... ir tavo sūnaus. Irgi Stasys. Tik be tėvavardžio, — numečiau lapuką ant stalo.

Subliuškęs Stasio veidas lyg atgijo. Paimė popieriuką ir ilgai žiūrėjo... į antrą pusę. Paskui pakėlė galvą ir sušnibzdėjo:

— Ačiū!..

Jis dėkojo! Man!.. Juda Iskarijotas... O gal nuoširdžiai? Juk prabėgo tiek metų... Bet vis tiek negalėjau atsispirti uždėti tašką ant „i“. Giliai atsikvėpiau ir spjoviau jam į tas mėlynas, tokias pažįstamas akis.

Jis nenusisuko, neužsidengė. Tik sumirksėjo ir tebežiūrėjo į mane.

Aš apsisukau ir neskubėdamas išėjau. Rūbininkas padavė lietpalčių, skrybėlę. Ikišau jam ir ranką rublį. Su juo kalbėjau milicininkai pasitraukė į šalį, paskui mane nesekė.

Už pusvalandžio išvažiavau taksi.

SVEIKINAME

Jubiliejaus proga nuoširdžiai sveikiname spaustuvininke

Barborą BANEVICIENĘ.

Geros Tau sveikatos, sėkmės, laimės šeimoje, mieloji Basia!

Už gražius „Radvilaitės“ puslapius dėkinga

Lietuvos Moterų Draugijos
Radviliškio rajono taryba

MIELOS SKAITYTOJOS,

žymiai padidėjus spausdinimo išlaidoms, mes priverstos kelti mūsų laikraščio kainą — nuo šiol už „Radvilaite“ prašome mokėti vieną infliacinį rublį. Tikimės, kad vis vien liksite ištikimos savo laikraščiui.

REDAKCIJA

GIMTOJI KALBA

PATS GRAŽIAUSIAS

Gimė žmogus, ir pirmas malonus tėvų rūpestis — išrinkti vaikui vardą — patį gražiausią, patį skambiausią.

Rašytiniai šaltiniai liudija, jog 13—15 amžiais visos baltų gentys vadinosi vien vardais, gal dėl to jų turime įvairiausių daugiau nei tris tūkstančius. Senovėje tikėta magiška vardo galia, manyta, jog vardas gali suteikti galvališką gamtos jėgų ar perkeltine reikšme nusakyti žmonių būdingus bruožus.

16 amžiuje buvo nurodyta krikštyti tik šventųjų vardais, o nuo 19 amžiaus II pusės, suaktyvėjus nacionaliniam sąjūdžiui, ėmus domėtis Lietuvos istorija, vėl pradėta duoti vaikams senovinius lietuviškus vardus, o inteligentų šeimose imta vartoti žinomi kunigaikščių ir kunigaikštelių vardai: Algirdas, Gediminas, Kęstutis, Mindaugas, Vytautas, Birutė, Danutė, Onutė...

Iki 1940-ųjų krikštavardžius turėjo gauti visi katalikų tėvų naujagi-

miai, o šalia jo galėjo būti ir antras nekirikščioniškas. Atsirado dviavardžiai: Jurgis Vytautas, Juozas Gediminas, Monika Aldona ir pan.

Lietuvoje, kaip ir daugelyje kitų kraštų, kur vyravo katalikybė, buvo išgalėjęs paprotys duoti vaikui jo gimimo dieną kalendoriuje įrašytą vardą.

20 amžiaus pradžioje iš romantiškos literatūros ėmė rasti anksčiau nevertotų lietuviškų vardų: Gražina iš A. Mickevičiaus, Nijolė ir Vytoilis iš I. Kraševskio raštų, Daiva ir Gražvydas — iš Vydūno. Atsirado ir mitologinių būtybių vardų: Aušra, Laima, Milda, Rasa, ir naujų skolinčių: Ingrida, Edgaras, Ilona, Jolita.

Įdomios, gražios vardų reikšmės, pvz., Adomas — žmogus, Agnė — tyra, skaisli, Algimantas — atpildas, atlyginimas. Plačiau apie tai galėtumėte paskaityti Kazio Kuzavio ir Bronio Savukyno knygoje „Lietuvių vardų kilmės žodynas“.

N. NEJIENĖ

DŽOKONDA — ABSOLIUTAS

Balandžio 15 dieną sukanka 540 metų, kai gimė (1452—1519) Leonardas da VINCI, Italų tapytojas, skulptorius, architektas, mokslininkas.

Gal būt, „Džokonda“ — daugiau nei moters portretas, tai — dvasinis autoportretas paties Leonardo pavaldalio moters, kuria jis, jei tikėti Merzkovskiu, mylėjo.

Leonardas viską darė tokiu laipsniu, kurį netgi normalūs ir natūralūs tikslai pakelia į nepasiekiamumo sritį, kadangi pats tas laipsnis aukščiau „normalaus“ ir „natūralaus“ lygio. „Džokonda“ neužbaigta (mums ji rodosi užbaigta, bet pats Leonardas jautė jos neužbaigtumą ir dėl to nesiskyrė su ja net kelionėse), nebaigta ne vien dėl meninių tikslų grandioziškumo, — ji neišbaigta dėl to, kad Leonardas nuolat sau kėlė — gal būt, nesąmoningai — ir filosofinį tikslą. Jis gyveno epochoje, kai veržimasis į absoliutą — gėrio, blo-

PASAULIO ŠEDEVRAI

gio, moteriškumo, vyriškumo, išminties absoliutą — buvo ypatingai stiprus.

Ir neišbaigti buvo būtent tokie atvaizdai. Kristus — gėrio absoliutas. Juda — blogio absoliutas. Džokonda — absoliutas... moteriškumo? Ne. Dvasingumo? Ne. Neapgintumo? Žinoma, ne, nors joje ir tai jaučiama. Žiaurumo? Žinoma, ne, nors joje jaučiamas ir žiaurumas. Klėno ji absoliutas? Absoliutas žmogaus, absoliutas gyvenimo. Atvaizdas, kuriame visas žmogus, visas gyvenimas. Visi vyrai ir visos moterys, visa pasaulio išmintis ir visi jo paklydimai, visas jo žmoniškumas ir žiaurumas, visa jo kūrybinė galia ir bejėgiškumas sukurti pasaulį, kuriame būtų Kristus, bet nebūtų Judos.

Parengė S. ALINSKAITE

IŠ VISUR APIE VISKĄ

„MISIS SENELE“

68-erių metų Zofija Kaizer iš Bytomo miesto tapo lenkų „Misis Senele“. Ji aplenkė 19 pretendenčių nuo 50 iki 80 metų į tą titulą, pavergusi žiuri savo žavumu, kulinariniais sugebėjimais ir mokėjimu pasakoti anekdotus. Prie Zofijos triumfo prisidėjo ir faktas, kad ji turi 11 anūkių.

Ar ne laikas suruošti ir uošvėms tokio tipo konkursą?

KAIP Į TAI ŽIURI PATI?

Plačiai žinoma Andžela Devis, būdama JAV komunistų partijos Nacionalinio komiteto narė, pastaruoju metu ne kartą pasisakė už šios organizacijos „radikalų pertvarkymą ir demokratinį atnaujinimą“. Ir, kaip rašo prancūzų žurnalas „Ekspres“, už tai buvo pašalinta iš partijos.

Kaip į tai žiuri tarptautinės Lenino premijos laureatė, triskart kandidatė į JAV viceprezidento postą, žurnalas nepraneša.

PRAKTIŠKI PATARIMAI

KAD LANGAI BLIZGETŲ

♦ Jūs pavasarį valote langus. Kai juos išvalysite, patrinkite stiklus vandeni su žibalu (1 šaukštas žibalo 3 litrams vandens) — jie blizgės kaip veidrodis.

♦ Po remonto ant langų dažnai lieka baltos dažų nuotekų žymės, kurias sunku nuvalyti. Paruoškite tokį skiedinį: 1 dalis acto ir 2 dalys vandens, pamirkykite jame skudurėlį, patrinkite patakas — jos lengvai nusivalys.

NE TIK SODYTI

♦ Išdažius kambarį (langus, grindis), ilgal jaučiasi dažų kvapas. Išdėstykite keletą lėkštučių su druska, kvapas greitai pranyks.

♦ Žuvimi kvepiančius indus plaukite šaltu sūriu vandeniui.

♦ Virdamos kavą, įberkite žiupsnelį druskos. Kava bus gardesnė.

♦ Jeigu riebalai keptuvėje pu-toja, įberkite truputį druskos.

♦ Nosines prieš skalbiant 2—3 valandas pamirkykite šiltame smarkiai sūriame vandenyje.

♦ Frotinius rankšluosčius išskalbusios išskalaukite juos pasūdytame vandenyje — bus minkštesni.

♦ Prieš skalbiamos tiulį, pamirkykite sūriame vandenyje.

♦ Į vandenį, kuriame virsite kiaušinius, būtina įberkite druskos. Jeigu koks kiaušinis ir truks, neišbėgs.

♦ Jeigu ant rūbų pateko tepalo ar riebalų — nedelsiant dėmę apibarskykite druska, ištrinkite, vėl pabarstykite, kol dėmė išnyks.

Leidėjas — Lietuvos Moterų Draugijos Radviliškio rajono tarybos įmonė „Radvilaitė“. SL 1193. Tiražas 500 egz.

Redaktorė
A. CESNULEVICIENE

Spauda — iškilioji, apimtis 0,5 sp. lanko. Rinko ir spausdino Radviliškio UAB „Litera“. Užsakymo Nr. 535.

Adresas: Radviliškis, Gedimino g-vė Nr. 8, tel.: 5-10-93, 5-41-41. Skambinti darbo dienomis 11—12 val.